

JULES

Tecrübelerime dayanarak ilk görüşte aşktan sakınmak gerektiğini bildiğimi söyleyebilirim ama onu kalabalığın içinde fark ettiğim anda bildiğim her şeyi unuttum. Kanarya sarısı topuklu ayakkabıları, kırmızı mini şortu ve turkuvaz üstüyle siste bile ezilmesi imkânsızdı. Tuttuğu göğüs tasmasının ucunda ona yol gösteren labradoru olmasa, büyük siyah gözlüğü kimliğini gizlemeye çalışan bir yıldızın aksesuarı zannedilebilirdi. Dağınık topuz yapılmış sarı kızıl saçları, yarı şeffaf ipekli bluzunun altında çıplak göğüsleri ve rujunun dağılmış köşesine uzanmış sevgiliyle buluşan kız gülümsemesiyle oldukça göze çarpan ve insanda acımadan ziyade arzu uyandıran bir kördü.

Burun delikleri açılmış halde standımın önünde durdu. Köpeği de hemen durdu ve bana döndü. O, boşluğa doğru konuşurken köpek konuşmacı için

çeviri yapmaya hazırlanan bir çevirmen gibi gözlerini bana dikti.

“Merhaba, karamel, meyankökü ve Tagada çilekli alayım. Birer tane lütfen.”

Otuz yaşında bir bedende erken olgunlaşmış bir çocuğun sesine sahipti. Neşeli, terbiyeli ve inanılmaz derecede seksiydi. Ayrıca bütün spesiyallerimi biliyordu. Beni onun karşısına çıkararak sosyal çakılışıma şükrettim. Astrofizik ve biyokimya mühendisliği çift diploması ile kırk iki yaşında Batı Orly, gidiş katı ikinci salonda makaron satıcısı olmuştum.

Gözden kaçacak gibi değilim. Çikolata rengi çizgili bir yeleğim ve fıstık yeşili bir şapkam var. Yine aynı yeşil renkten at arabası şeklindeki standın önünde duruyorum. Annem Ardeche tatili dönüşünde tesadüfen beni burada görünce olay çıkardı. Taksiden attığı mesajı şöyleydi: *En azından beni buna hazırlayabilirdin.* Ben de *genelde trene binersin,* diye cevap verdim. *Tabii, bu da benim hatam,* dedi. Cevap vermedim. Bana milyonlar kazandırabilecek, kirlilik engelleyici sistemin mucidiyken sevgilimin bu patentin üstüne yatıp beni şirketinden kovmasından sonra annemin üzgün bakışlarının altında iyice ezilmiştim. Kendimi savunmadım: Aşk, işin içine noterleri ve avukatları karıştıramayacak kadar yüksek bir yerde görüyorum. Diğer her şeyi bırakıp güzel hatıraları

saklamayı tercih ediyorum. Annem buna “kendini çiğnetmek,” diyor. Oysa ben sadece meselelerin üstünden uçup gidiyorum. Ama onu anlıyorum. Beni Ladurée’de yakalayana kadar sırayla şu konumlarda gördü: Önce ayda otuz bin frank maaşlı Vert-de-Green’in üretim müdürü, sonra sayfası üç eurodan bilimsel makale çevirmeni, ardından Chantilly şatosunda bahşiş karşılığı çalışan turist rehberi ve nihayet Ağacıma Dokunma derneği gönüllüsü... Son seferinde Forum des Halles’deki manolyalara kendimi zincirledikten sonra kesim görevlisine hakaretten beş bin euro cezaya çarptırıldım ve hapse girmemek için ondan borç aldım. Evliliğini riske atarak beni evlat edindiğini düşünecek olursak bana yaptığı yatırımın karşılığını verdiğim söylenemezdi.

“Kusura bakmayın ama o sade çilekli.”

Siyah gözlükleri sesime doğru döndü.

“Emin misiniz? Tagada şekerinin kokusunu alıyorum. Siz de çiçekçiler gibi koku mu püskürtüyorsunuz?”

Konuşmayı uzatmış olmaktan çok mutlu olarak, genç bir sesle, sadece birine yardımcı olmak için yerine baktığımı söyledim.

“O zaman şöyle olsun: Bir karamel ve iki meyan-kökü, elde yiyeceğim, köpeğim için de kutuda on iki tane portakal çiçeği. En sevdiği aroma bu.”

“Adı ne?”

“Jules,” diye gülümsedi kum rengi tüylerini okşayarak.

“Bir tane de şimdi yemek ister misin Jules? İkramız olsun.”

“Size cevap vermez. Görev başında.”

Boğazım düğümlendi. Hayatımdan sadece geçip giden bu ayrılmaz ikili içimi büyük bir coşku ve üzüntüyle dolduruyordu. Özür dilediğim sırada bunu seşimden anladı.

“Çok iyi biliyor,” diye beni sakinleştirdi. “Ben göğüs tasmaşını çıkarmadan bir şey yemiyor.”

“Müthiş bir eğitim.”

“Bundan gurur duyuyor. Benden o sorumlu.”

Onun sesinde de aynı gurur vardı. Bir anda kendimi berbat hissettim. Hayatım boyunca kimseden sorumlu olmamıştım. Annem çetin cevizdir, babam bizi terk etti ve hayatıma giren kadınların hiçbirini çocuk istemedi. Labrador gözlerini bana dikmişti. Bu hayat dolu koruma görevlisine karşı hissettiğim gü-lünç kıskançlıkla gözlerimi sahibinin göğüslerine çevirdim. Büyük ve yer çekimine meydan okuyan, aynı zamanda da doğal görünen göğüslerdi ve onun kredi kartını cüzdanından çıkarırken düşürdüğü taksit fişini aramak için yaptığı her hareketi taklit ediyorlardı. Stanttan çıkıp fişini yerden alacak zamanım olmadı.

Tüm hareketlerini takip eden köpeği çoktan onu sahibinin ayağının dibine itmişti. Tezgâhımın üstündeki kredi kartında Alice Gallien yazıyordu. Brel'in şarkısı aklımdan geçerken bunalıma girdiğimi hissettim – *laisse-moi devenir l'ombre de ta main, l'ombre de ton chien...** Bütün vaktini ciddi insanların “gerçek hayat” dedikleri şeyi göz ardı etmekle geçiren ben şimdi sadece onun gibi bir kadına gözümü ayırmadan bakmak istiyordum.

O sırada elimden gelen tek şey makaronların paketlemesini mümkün olduğunca uzun sürede yaparak turkuvaz göğüslerinden ve ondan yayılan deli mutluluktan biraz daha yararlanmaktı. Ama kâğıdın hışırtılarının yavaşlığı dikkatini çekti. İki parmağını camsız saatinin kollarının üstüne koydu.

“Kapıya gitmemiz gerek,” dedi üzüntülü bir nezaketle. “Hediye paketine gerek yok.”

O anda çok güzel olduğunu söyleyiverdim.

“Samimiyetiniz için teşekkürler,” diyerek gülümsedi. “Erkekler genellikle Jules’e iltifat ederek söze başlarlar.”

Adının geçmesiyle birlikte köpek, erkek türüne özel caydırıcı bir ifadeyle yüzüme dik dik baktı. Ama sanırım tezgâhın arkasında bastırmaya çalıştığım ereksiyonum yüzünden ona bu insani özellikleri yüklüyordum.

* Bırak elinin gölgesi olayım, köpeğinin gölgesi olayım. (ç.n.)

“Sadece bir his ama sesiniz ile görünüşüz örtüşmüyor olabilir mi? Genelde satıcılarla arası iyidir ama şimdi biraz gergin olduğunu hissediyorum.”

Yeşil şapka ve çizgili yelek kısmını geçerek kendimi tarif ettim. Aslında hiç tanımadığım Suriyeli bir anne babadan dünyaya geldiğimi ve Fransız bir çift tarafından evlat edinildiğimi söyledim.

“Anlıyorum.”

Ağzından dökülen bu sözcüğü bana acıdığına mı yoksa köpeğinin ırkçı olduğuna mı yoracağımı bilemeden ona paketini verdim.

“Nice 10.25 uçağı saatinde kalkıyor değil mi?”

“Evet,” dedim. Salon 20. Hemen karşımdaki tabloda öyle yazıyordu. Ona eşlik etmek isterdim ama hem arkasındaki kuyruk giderek uzuyordu hem de daha önce iş saatinde tezgâhın üstünde bir astrofizik metnini incelerken yakalandığımda şefimden bir uyarı almıştım. Müşteri olmadığında bile görevimin başında, özenli ve formda olmalıydım. Sözleşmede böyle diyordu. Çalışma saatleri sırasında yemek yemek, okumak ya da telefonla konuşmak ikinci bir uyarıya gerek duyulmaksızın kovulmaya neden olabilecek ciddi hatalardı. Bilimsel yayınların kriz yüzünden basılamadığı bu dönemde, bu işten gelen sabit gelir olmadan kiramı nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum. Kısa kollu gömleklili ve kravatlı bir Air-France çalışanına

işaret ettim ve güzel müşterimi ona emanet ettim. İki cümle daha ederek ona kredi kartını verdim ve sıradaki müşterilerin sabırsızlığı yüzünden çabucak kaybolacak bir kalp sıkışıklığıyla gidişini izledim.

“Nihayet! Altılı pakette hangi çeşitler var?”

Üstünde IBM rozeti olan bir adama mekanik bir şekilde aromaları sayarken son sözlerimizi tekrar tekrar düşünüp duruyordum: “*İyi yolculuklar ham-mefendi, Tagada çileği sevilen bir aroma, bugünlerde göndermiyorlar ama göndermelerini talep edebilirim, umarım yeniden gelirsiniz.*” Aklımdaki sorunun cevabını alacak fırsatım olmamıştı. Zaten bariz değil miydi? Mutlaka hayatında bir adam vardı: Bir birlikteliği olan bir kadının sakin ve hoşgörülü tavrıyla benim gibileri başından savıyordu.

Boş bakışlar, yönetmeliğe uygun bir gülümseme ve kaderine boyun eğmiş bir bitkinlik haliyle satış ritüellerimi gerçekleştiriyordum ki bu benim doğama aykırıydı. Kötü olaylar karşısında umudunu kaybeden biri değildim. İhanete uğramış bir sevgili, sömürülmüş bir beyin, hayal kırıklığı sebepli intikam duygusundan yoksun bir kurban olarak sebepsizce barıştım kendimle. Güzel bir gün doğumu, bakterilerin zekâsı, bir Bach kantatı, bir fahişenin mahareti, pencereimin önündeki hanımelinin kokusu, Big Bang’in akıl ermez gizemleri... Herhangi bir yan

etkisi olmayan bu belli belirsiz zevkler benimki gibi hareketliliği azaltılmış bir kalp için mutluluğun ve getirebileceği sıkıntıların yerine geçiyordu. *Gerçek* bir engelliye karşı duyduğum arzu neden birdenbire böylesine üzgün hissetmeme ve kendi boktan hayatımın kısa vadeli rahatlığından utanmama neden olmuştu?

Öte yandan hayata başlayışım çok sert olmuştu. İnsanlar genellikle göçmen olduğumu düşünür ama ben resmen edebi bir projeyim. Fransa'nın Şam büyükelçiliğinin kapıcısı çöp bidonlarını içeri alırken içlerinden birinde beni bulduğunda henüz birkaç saatliktim. Belli ki çöp arabalarının geçişinden sonra koyulmuştum. Kültür ataşesinin karısı Eliane Frèges beni evlat edinmek için elinden geleni yaptı ve beni diplomatik çantayla Suriye'den çıkardı.

Kökenlerime saygı göstererek –ve çöp kutusunun Arapçası *zibala*'dan esinlenerek– bana Zibal adını verdi, kalan boşlukları da hayal gücüyle doldurdu. Bana baba olarak Bedevi kabile reisini seçmişti. Adam zina yapan karısını boşamış ve kabileden atılan kadın beni çöp yoluyla Fransa'ya teslim etmişti. *Zibal*, çöp çocuk, ben on üç yaşındayken Femina ödülünü kazandı. Öz annesinin onun için kendini kurban edişine ve evlat edinen annesinin de cömertliğine layık olmak isteyen bu siyasal bilgiler bedevinin diploması cebinde Şam'a dönüp, Esad'ı devirip, Müslüman Kardeşler'in

oyununa gelmeden bir demokrasi kültürü oturttuğu kısımlarda eleştirilenler kendilerinden geçiyorlardı. Sayfa 438’de bir kahraman olarak ve geride üç çocuk bırakarak ölüyordu ama kızı bir gün Paris’te Suriye büyükelçisi olarak babasının eserini tamamlayacağına söz veriyordu.

Gerçek hayatta ise bu asil yol üniversitenin bankalarında sona erdi. Ardından Zibal de Frège sözlerini tutmadı ve yazarını yalancı çıkardı. Gölgede kalmış, Fransa’dan hiç ayrılmamış, herkes tarafından kullanılmış ve adımızın yavaş yavaş yok olmasına neden olmuşum. Yani ikinci cilt için ilham verici hiçbir şey yapmamıştım.

Havlamalarla yerimden sıçradım.

“Dikkat! Hassiktir!” diye salladı makaronlarını yere düşürdüğüm müşteri.

Elimde boş kartonla ikinci salonun derinliklerine doğru kulak kabarttım.

“Jules!” diye bağırdı Alice ama ardından sustu.

“Bir kutu daha doldurmayı düşünüyor musun?”

Karşımdaki salağa susmasını işaret ettim. Fondaki havlama sesi yeniden genç kadının bağırılarıyla bölündü. Hiç düşünmeden salon 20’ye doğru koşmak üzere stanttan fırladım. Nice uçuşunun kalabalığı Galeries Lafayette’te indirim gününü çağırıyordu. Kalabalığın arasında kendime yol açmaya çalışırken

iki görevlinin Jules'ü göğüs tasmaından çekerek bir kafese kapattığını ve üçüncü görevlinin de sinir hastası gibi bağırarak Alice'e uçağın dolu olduğunu ve pilotun emriyle bütün hayvanların kargo bölümünde seyahat edeceğini söylediğini gördüm.

“Ama o gidemez! O bir rehber köpek, madalyonuna bakın, evraklarına bakın! 2008 yılında alınan Avrupa Parlamentosu kararı bana onu kabine alma hakkı veriyor.”

“Uçak dolu olduğu zaman değil: Buna kaptan karar verir.”

“Hayır,” dedim. Histerik surat bana doğru döndü. Öfkeli kaşını kaldırıp alaycı bir ifadeyle fıstık yeşili şapkama ve çizgili yeleşime baktı.

“Ladurée ne istiyor acaba?”

“Kanuna uymanızı. Hanımefendi size kanununun...”

“Sen standına dön tamam mı? Burada yeterince sorunum var.”

“Bu üslupla devam edersen bu sadece başlangıç olacak.”

“Sen belanı mı arıyorsun?”

Cevap olarak onu küçük kravatından tutup havaya kaldırdım. Bugüne kadar bedevi rahatlığıyla karşıladığım bütün adaletsizlikler ve aşığılamalar birdenbire cümlemin ritmiyle sallayıp durduğum bu inatçı keçide bir araya gelmişti:

“Avrupa Parlamentosu’nun 2008 yılında aldığı karar pilotun kararının üstündedir. Bunu tekrar et ve özürlerini bildir yoksa hemen sana ayrımcılık yapmak ve işbirliğine yanaşmamaktan ötürü ceza kesecek bir polis çağıracağım.” Çok geç. Jean-Mi!

Günde üç kere sigara içme alanında birlikte memleketi kurtardığımız uçuş ve sınır polisi çenesi önde bize doğru geliyordu. Ona durumu açıkladım. O, keçiyi dört yüz elli euroluk bir cezayla tehdit ederken ben de Jules’ün bagaj bandındaki kafesini açtım. Hemen boynuma atladı ve neredeyse beni deviriyordu. Beni alelacele üç kere yaladıktan sonra hemen Alice’in yanına gitmek için fırladı. Elinde göğüs tasmayla şaşkın vaziyetteki Alice, onun yüzünden geciken diğer yolculara neler olup bittiğini soruyordu.

Yanına gidip onu sakinleştirdim ve kavga sırasında düşürdüğü makaron kutusunu verdim. Nasıl teşekkür edeceğini şaşırdı, çantasından bir kartvizit çıkarıp elime tutuşturdu. Ben de hemen onu cebime atıp güzel bir yolculuk geçirmesini dilediğimi ve bu akşam ondan haber almayı umduğumu söyledim.

Kolunda görevli bandı olan bir genç, engelli kadını güvenlik geçişine yetiştirmek için tekerlekli sandalyeyle birlikte koşarak geldi. Olay bitmişti. Gözünü ayırmadan bana bakan köpeğe el salladım ama o

sanki onları kurtardıktan sonra terk ediyormuşum gibi başını salladı.

Nostalji ve gıpta karışımı duygularla yeşil posta arabama geri döndüm. Şefim elleri belinde beni bekliyordu.

“Yerinizden ayrılmanızın nedeni nedir De Frèges?”

İşaret parmağımı rozetinin üstüne bastırarak kavgacı bir tonda cevap verdim.

“Bana teşekkür etmelisiniz. Eğer yerimden ayrılmamış olsaydım bu, tehlikedeki birine yardım etmemek olurdu. Polisten doğrulayabilirsiniz. Sıra kimde?” diyerek etrafımızdaki kalabalığı kuyruğa yönlendirdim.

Savaş sanatlarında sahip olduğum üç akademik unvan bana genellikle bunları kullanmama gerek bırakmayan doğal bir üstünlük sağlıyordu zira sonrasındaki üç gün boyunca bundan, tam olarak midemin üstünde hissettiğim, hastalıklı bir zevk alıyordum. Gerçekten güç gerektiren özel bir durum yoksa, rakibini aslında kolayca ezebileceğin halde onun bir zafer illüzyonu yaşamasına izin vermek çok daha tatmin ediciydi.

*

Günün geri kalanı çatışmasız geçti. Alice’in ve minnettar köpeğinin görüntüsü beni önümden akıp

giden hırçın ve aceleci tiplerden koruyan yumuşak bir baloncuk gibiydi.

Kepengimi indirdikten sonra 10.15'ten beri cebimde duran kartı çıkarmak için oturdum. Gözlerimi kapatıp kartı burnuma yaklaştırdım ve Alice'in parfümüyle –aklımda yasemin ve hafif incirimsi bir koku vardı– bedenini gözümde canlandırabilmek için kokladım. Ama kart sadece mentol ve mürekkep kokuyordu. Gözlerimi açtım:

HSBC – Montmartre Şubesi
Nicolas Bron, Müşteri Temsilcisi